

Inczédy Tamás

CSAKNEM

[CSAKUGYAN ELFELEJTETTE?]

2022-01-03 | **CSAKUGYAN ELFELEJTETTE?, NOVELLA**

– Sziasztok! – kiáltotta Szalai a lakásba, miközben a kabátját fogásra akasztotta.

Szokás szerint nem érkezett válasz. A férfi a cipőtároló komódra rogyott, aztán nagy ügyel-bajjal kibogozta bakancsa fűzőjét.

A cipőtároló komód mellett volt egy kicsi asztal, azon vezetékes telefon. A készüléket ingyen adta a szolgáltató az internet és tévé előfizetési csomag mellé, a család egyáltalán nem használta. A férfi most először hallotta megcsörrenni. Összerezzen a hangtól.

Mióta kirúgták a cégtől, ahol egész felnőtt életét töltötte, csak pocsék félállásokat talált, fizetetlen túlórákkal és többnyire bejelentés nélkül. Egyik helyről a másikra rohant, és egyre gyakrabban érezte, hogy értelmetlen teendők szövevényes hálójába gabalyodott.

De Szalai soha nem panaszkodott, és a kirúgás óta is töretlen lelkesedéssel hangoztatta, hogy akinek sok a gondja, az nem engedheti meg magának a luxust, hogy ráadásul pesszimista legyen. És ezt komolyan gondolta. Így felkészületlenül érte

saját sóhaja, ami lelke legmélyéből szakadt fel:

– Mikor lesz már vége?!

varázslatos hatalom

A kirohanásra a sors mintha azonnal reagált volna: a telefoncsörgés egycsapásra abbamaradt. Szalai egy pillanatra úgy érezte, varázslatos hatalom birtokába jutott. Megbabonázva nézte az elnémult készüléket – úgy gubbasztott a kisasztalon, mint egy sértett állat. Szalainak ekkor az a baljós gondolata támadt, hogy iménti kérdése valójában hőbörgés volt saját sorsa ellen, hisz arra egyetlen válasz adható: mindennek halálunk pillanatában lesz vége. A férfi megütközött a gondolattól, hogy burkoltan ugyan, mégis őszintén saját halálát kívánta.

Mint aki tiltott területre tévedt, de nem akaródzott visszafordulni. Mert miféle tabu tilthatná, hogy feltegyünk magunknak egy ennyire jogos kérdést? Hiszen itt élünk ezen a bolygón, nap mint nap alaposan tervezzük életünket, annak biztos tudatában lótok-futunk, hogy hatunk az eseményekre, de közben nem foglalkozunk azzal, meddig tart ez az egész élet nevű jelenség. Pedig ha mást nem, legalább ezt mindenkinek saját magának kellene felügyelni.

Úgy érezte, sorsa fordulóponthoz ért, közel került ahhoz, hogy igazán a dolgok mélyébe lásson. Mintha az imént nem is a telefon hallgatott volna el, hanem két telefoncsörgés közt megállt az idő, hogy ő átgondolhassa, van-e értelme folytatni, végigcsinálni bármit.

Vadul mérlegelni vágyott, és eltökélte, hogy most azonnal rendet tesz, ítéletet hoz önmaga fölött. Próbálta felidézni, mit keres itt a Földön immár nagyon sokadik éve, és miféle szándékból teszi, amit tesz. De hiába futott neki többször, valahogy nem jutott eszébe.

A félig nyitott ajtón át a nappaliba kukucskált. Gyerekei arcát nem látta. Egyik a szőnyegen ücsörgött, a padlón szétteregetett házi feladata fölé görnyedve. Az okosabbik bezzeg már a fotelből bámulta a tévét. Most felesége lépett a nappaliba, karján stócnyi vasalt ruhát egyensúlyozott, és közben egy menthetetlenül ostoba slágert dúdolt.

A férfi az ajtóban állva eljátszott a gondolattal, hogy valójában nincs is ott, sőt sehol sincs, hogy már meghalt, és most szelleme nézi hajdani családját. Úgy vélte, nélküle is tökéletesen megvannak. Ez nagy nyugalommal töltötte el, ugyanakkor be kellett látnia, hogy szeretteire is értelmetlen teendők végeleáthatatlan sora várakozik, ahogyan valószínűleg mindenki másra.

– Visszaszívom! – kiáltotta.

Felesége értetlenül pillantott rá. Szalai a telefonra nézett, kezét a kagylóra tette, szinte simogatta, mint egy háziállatot. A készülék megcsörrent.

– Szalai lakás.

kép | Elena Koycheva, unsplash.com